

Anne-Marie Hooyberghs

Geloof, hoop en liefde

Anne-Marie Hooyberghs

Geloof, hoop en liefde

Uitgeverij Zomer & Keuning

Dit verhaal is gebaseerd op waargebeurde feiten.

ISBN 9789020559255

ISBN e-book 9789020559262

NUR 342

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

amhooyberghs.wordpress.com

www.romanserie.nl

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Hoofdstuk 1

Antwerpen, 1955

Nell rende de gang door, spurtte een kamer binnen waar het gewassen beddengoed keurig in stapels op rekken lag en gooide het raam open. Ze boog zich ver voorover tot ze het raam van de verbandkamer aan haar rechterkant kon zien en merkte hoopvol dat het openstond. Ze schortte haar lange rokken op en klom door het raam naar buiten, waar ze zich liet zakken op een soort dakgoot tussen de muur van het hoge gebouw waaruit ze klom en het schuine dak van een aanbouw die ertegenaan leunde. Toen ze voelde dat de goot stevig genoeg leek om haar gewicht te dragen, schuifelde ze voorzichtig naar het raam van de verbandkamer, steunend tegen de muur voor wat houvast. De vier meter overbrugging leek haar een eeuwigheid, en toen ze eenmaal haar doel bereikt had, slaakte ze een zucht van opluchting. Ze duwde het bewuste raam verder open en klom naar binnen.

Geschokt en ontdaan zag ze dat ze te laat was. Met kloppend hart maakte ze de man los van de lus die hij met verbandmateriaal had gemaakt, ze deed het slot van de deur, opende die, riep luid om hulp en begon hem te reanimeren. Een voorbijkomende zuster hoorde haar. Ze schrok toen ze het lichaam zag en sloeg een kruisteken.

‘Ik zal zuster Thérèse waarschuwen,’ mompelde ze en ze sukkelde op een drafje de gang verder door naar de ziekenzaal.

‘Vraag ook of er een dokter meekomt,’ riep Nell haar na.

Het duurde niet lang voor zuster Thérèse en een dokter aan kwamen hollen. De dokter onderzocht de man, sloot de nietsziende ogen, schudde zijn hoofd en mompelde: ‘Hij is er niet meer.’

Zuster Thérèse keek geschokt. ‘Wat is er gebeurd, juffrouw Hiestack?’

Nell liet de lus zien die ze van zijn hals had verwijderd. ‘Hij heeft zich van het leven beroofd, zuster. Aan een haak in de muur en met verbandmateriaal dat hij hier heeft gevonden.’

De non hield geschrokken haar adem in. ‘Zelfmoord?’ Ook zij sloeg een kruisteken. ‘Ik ga moeder-overste op de hoogte brengen.’

Ze repte zich naar het bureau van zuster Vincent. Zij was de moeder-overste van de congregatie Sint Berlindus en directrice van het ziekenhuis dat eraan verbonden was. Zodra zuster Thérèse haar vertelde van het onrustbarende sterfgeval gingen ze beiden met vlugge stappen en ruisend habijt naar de plaats van het onheil.

Zuster Vincent bekeek de dode met een vluchtige blik. ‘Wat is er gebeurd? Hoe is deze man hier terechtgekomen?’

‘Juffrouw Hiestack heeft hem gevonden,’ zei de dokter. Hij was jong, lang en slank gebouwd, net afgestudeerd en liep hier stage om het vak onder de knie te krijgen. Voor hem was het zijn eerste zelfmoord en hij was ervan onder de indruk.

Zuster Vincent was haast even lang en smal als de dokter. De witte boord onder haar gesteven witte kap zat strak om haar gezicht en liet alleen een strenge mond en een harde blik zien. Haar grijze ogen boorden zich in die van Nell.

‘Wel? Ik wacht, juffrouw Hiestack.’

‘Zijn bed was leeg, zuster,’ begon Nell op zachte toon. ‘Ik dacht eerst dat hij naar het toilet op de gang was, maar toen hij even later nog niet terug was, ben ik hem gaan zoeken. Op het toilet was hij niet te vinden. Ik heb hem overal gezocht, tot ik de gesloten deur van de verbandkamer opmerkte. Normaal is deze nooit afgesloten. Ik heb op de deur gebonsd en zijn naam geroepen, maar ik kreeg geen reactie. Omdat ik vermoedde dat hij zich erin opgesloten had en zeker wilde zijn, ben ik door het raam van de linnenkamer geklommen om zo via de dakgoot in de verbandkamer te komen, waar ik hem gevonden heb. Helaas was ik te laat.’

De ogen van zuster Vincent verschoven zich naar zuster Thérèse.
‘Wat mankeerde deze patiënt, zuster?’

‘Een kwaadaardig sarcoom in de buik. Ver doorgezet. Meneer Claessens had niet lang meer te leven en zou vandaag naar huis mogen omdat we hier niets meer voor hem konden doen.’

‘Was hij depressief?’

‘Niet dat ik weet, maar zo’n onheilstijding kan weleens rare dingen met een mens doen.’

Zuster Vincent knikte en verlegde haar blik naar de dokter.

‘Ik zou graag hebben dat u een attest van overlijden opmaakt, dokter. U heeft bij de patiënt de dood geconstateerd, veronderstel ik.’

De jonge man knikte. ‘Ik kon helaas niets meer voor hem doen. Ik zorg dat het attest bij u terechtkomt, zuster.’

‘Kom het zelf brengen. Het zou kunnen dat er wat wijzigingen aangebracht moeten worden. Bedankt, dokter. Ik hou u niet langer op zodat u weer aan het werk kunt. Zuster Thérèse en ik zullen verder het nodige doen.’

Ze wachtte tot de dokter in de gang was verdwenen en richtte haar blik op zuster Thérèse.

‘Ik vraag me af wat deze man bezielde.’

De mollige non schudde haar hoofd zodat haar wangen trilden onder de strakke witte boord. In tegenstelling tot zuster Vincent was ze een hoofd kleiner en veel ronder.

‘Dat weet ik niet. Er was niets aan meneer Claessens te merken wat me zorgen baarde.’

Nell veroorloofde zich om ertussen te komen. ‘Misschien wilde hij zijn vrouw en kinderen de last besparen van het intensief verzorgen van een ongeneeslijke zieke,’ zei ze timide.

Zuster Vincent draaide haar hoofd met een ruk naar haar toe. ‘Ik heb u niets gevraagd, juffrouw Hiestack. Het is niet omdat u in uw laatste jaar verpleging zit dat u zich alles kunt veroorloven. Wat die man deed, was verkeerd. Zelfmoord plegen is de ergste zonde die iemand kan begaan. Nu zal hij voor altijd in de hel branden.’

Ze richtte haar blik weer op zuster Thérèse en vervolgde: ‘Zorg dat het lichaam naar het mortuarium wordt gebracht en maak er zo weinig mogelijk ophef van. Ik licht de familie wel in. En nu terug aan het werk. Er is genoeg te doen.’

Na deze woorden verdween ze met vlugge stappen de gang in, Nell en zuster Thérèse bij de overledene achterlatend.

‘Het kan toch niet dat hij moet branden in de hel alleen maar omdat hij zijn familie wilde sparen? Dat is toch nobel van hem,’ zei Nell toen ze naar het dode gezicht van de onfortuinlijke man keek.

Aan zuster Thérèse durfde ze deze vraag te stellen. Zij was toleranter en had meer begrip dan sommige medezusters die helemaal geen in- of tegenspraak duldden.

‘Alleen God heeft het recht om je het leven te ontnemen, Nell. Bovendien gis je alleen maar. Je kunt niet weten waarom hij het heeft gedaan. Misschien heeft hij het niet gedaan om zijn familie de last te besparen, maar om zichzelf de pijn te ontzeggen. Dan is het gewoon eigenbelang. Maar hoe je het ook wendt of keert, het blijft een doodzonde. Kom, laten we voortmaken. Rij een leeg bed naar hier, dan kunnen we de arme ziel erop leggen. Ik zal hem naar het mortuarium brengen, dan kun jij ondertussen terug aan het werk. En denk erom: mondje dicht tegen iedereen. Een verpleegster heeft net zo goed haar zwijgplicht als een dokter.’

Het duurde niet lang voordat Nell het bed de verbandkamer in manoeuvreerde. Met vereende krachten lukte het hun om de man op het bed te tillen. Er werd een wit laken over hem heen gelegd, en even later verdween zuster Thérèse naar de diepste kelders van het ziekenhuis waar de doden in afwachting van het afhalen werden opgebaard.

Nell ging weer aan het werk in de mannenzaal. Dat was een grote ruimte waarin tweeënveertig bedden stonden in zes rijen van zeven, gescheiden door een glazen wand tussen elke twee rijen bedden, met een ruimte tussen de rijen en een ruimte in de lengte aan de deurkant zodat ze er goed met een bed door konden rijden wanneer

een patiënt naar de operatieafdeling gebracht moest worden of van de operatiezaal weer naar de ziekenzaal. Het beeld van de opgehangen man bleef aan haar kleven. Ze handelde haast automatisch, gaf medicatie indien nodig, verzorgde wonden, deelde urinalen en ondersteken uit, maar haar gedachten gingen telkens terug naar de aanblik van de dode man.

Het was niet de eerste maal dat ze een dode zag. Ze zat nu in haar laatste jaar verpleegkunde en dus had ze al wel wat ervaring opgedaan: etterende wonden, wegterende zieken, mensen die een operatie niet lang overleefden of arme zielen die na een langdurige en pijnlijke strijd uitgeleerd in haar armen waren gestorven. Maar dat waren natuurlijke sterfgevallen waarvan ze meestal op voorhand kon zeggen dat het niet lang meer zou duren en waarvoor ze alles deed om hun laatste dagen enigszins comfortabel te maken. Zelfdoding was van een ander kaliber.

‘Heb je meneer Claessens van rij twee al gevonden?’ hoorde ze plots vragen. Nell keek geschrokken om en zag Marieke, haar medestudente en vriendin, met een vragende blik naar haar kijken. Ze werkten deze week samen op de mannenzaal. Nell keek speurend de zaal door op zoek naar zuster Thérèse. Ze zag dat deze met haar rug naar hen toe boven een patiënt gebogen stond en knikte.

‘Waar is hij dan? Zijn bed is nog altijd leeg.’

‘Hij komt niet meer terug,’ fluisterde Nell zonder haar ogen van de non weg te slaan.

‘Waarom niet? Is er iets met hem?’

‘Helaas wel.’

Zuster Thérèse richtte zich op en deed Nell schrikken.

‘Ik zal het je straks vertellen, Marieke,’ zei ze terwijl ze vlug naar het volgende bed ging. Marieke zag zuster Thérèse hun richting uit kijken en begreep de hint. Ze boog zich naar een patiënt in het bed en deed alsof ze aan het werk was. Ze moest geduld hebben, daar kon ze niet onderuit, maar haar nieuwsgierigheid was nu alleen maar gegroeid.

De twee jonge vrouwen waren blij toen hun zware werkdag er eindelijk op zat en ze de tram konden nemen naar de congregatie van Sint Camillus, waar ze intern verbleven. In tegenstelling tot de zusters van Sint Berlindus, die zich uitsluitend bezighielden met het opleiden van verpleegsters, met hun ziekenhuis en met hun kraamkliniek, hadden de zusters van Sint Camillus een meisjesinternaat waar Nell sinds haar veertiende verbleef. Eerst om naar de huishoudschool aan het Rivierenhof te gaan en daarna, op haar zeventiende, naar Sint Berlindus voor haar opleiding tot verpleegster. In het begin was het wennen, want ze mocht enkel tijdens de vakanties naar huis en dat duurde altijd vreselijk lang. Sinds ze voor verpleegster studeerde, mocht ze gelukkig om de veertien dagen een weekend naar huis. Dat scheelde al veel. Ze was het ondertussen gewoon om zo lang van haar familie gescheiden te zijn. Het maakte haar zelfstandig, maar aan de andere kant vervreemde het haar ook van haar familie en dat vond ze minder fijn.

‘Ha, eindelijk. Waar bleef je toch?’ Marieke stond in de deuropening van de kleedkamer, waar hun verpleegstersuniformen hingen en hun gemakkelijke platte schoenen stonden. Nell zag dat Marieke al omgekleed was in een mooi gebloemde jurk en schoenen met hoge hakken. Marieke was klein en tener van gestalte en ze droeg graag hoge hakken om wat groter te zijn. Ze had haar kastanjekleurige steile haar in een hoge staart op haar hoofd, en haar bruine ogen keken gemoedelijk en vrolijk de wereld in. Ondanks het feit dat ze klein en tener was, was ze taai en sterk. En ze was ook vriendelijk en behulpzaam. Nell mocht haar graag en ze was blij dat Marieke haar eveneens als vriendin apprecieerde.

‘Ik moest nog bij zuster directrice langsgaan.’

‘Vincent? Wat moest je daar gaan doen? Ik kan me niet voorstellen dat je iets verkeerd hebt gedaan?’

‘O, jawel. Ik heb te veel blote huid laten zien.’

‘Wat zeg je? Bloot?’ Marieke keek haar met een verbaasde blik aan.

‘Ik zal het je in de tram vertellen, Mar, anders missen we hem. Nog even mijn schoenen en dan kunnen we gaan. Poeh, het werd tijd. Ik voel haast mijn voeten niet meer.’

‘Ja, het was weer een pittige dag. Gelukkig hoeven we de nacht niet te doen. Dat vind ik nog erger.’

Nell grinnikte. ‘Gelukkig niet. Deze week is het Berts beurt. Je zult haar straks weer horen mopperen als we naar de eetzaal gaan. Kom, laten we rennen. Dan zijn we nog op tijd om de tram te halen.’

Ze holden op een drafje naar de tramhalte. Twee jonge vrouwen van negentien. Marieke klein en fijn van gestalte, en Nell die een hoofd groter was, maar al net zo tener met koperkleurig lang haar dat ze in een vlecht op haar rug droeg, groenblauwe ogen, een wipneus en wangen vol met sproeten. Eenmaal in de tram gezeten stootte Marieke haar aan.

‘Wat was dat nu met meneer Claessens en met die blote huid? Je maakt me razend nieuwsgierig.’

Nell boog zich naar haar toe. ‘Hij heeft zich in de verbandkamer opgehangen,’ fluisterde ze zacht met het oog op de medereizigers.

‘Nee, echt? Heb je hem daar gevonden?’

‘Jammer genoeg wel. Die arme man.’ Ze vertelde haar vriendin over de manier waarop ze in de gesloten verbandkamer was terechtgekomen en dat ze de man niet meer kon redden.

‘Wat erg voor je, Nell.’

‘Ik vind het nog erger voor de familie. Het was bovendien een fijne man, vriendelijk en hij klaagde nooit. Ik vind het zo triest.’

‘Zet hem maar vlug uit je hoofd, meid. Voor je het weet heb je weer met een dode te maken. In ons beroep moeten we ons daartegen wapenen, maar ik geef toe dat zelfmoord niet in het rijtje past.’

Nell wilde dat ze wat meer als Marieke kon zijn. Die leek over een knopje te beschikken waardoor ze gruwelijke of erge dingen weg kon klikken. Dat lukte niet zo goed bij haar.

‘En dat andere?’ Marieke keek haar gespannen aan. ‘Waarvoor je naar zuster Vincent moest gaan?’

‘O, dat. Dat was omdat ik uit het raam ben geklommen en daarvoor moest ik mijn rok opschorten. Blijkbaar heeft iemand uit de privékamers me door haar kamerraam gezien. Ze zei dat ze heel mijn blote been kon zien en dat het een schande was. Ze was van het schrikken bijna in zwijm gevallen.’

Marieke schaterde het uit. ‘Dat zal die oude kwezel wel zijn, die gravin die zoveel kapsones heeft en over wie iedereen klaagt.’

‘Behalve zuster Vincent. Mevrouw de gravin heeft wel een privé-kamer en brengt veel geld binnen. Mijn blote been had haar bijna de das omgedaan. Zuster Vincent zei dat ik me niet moest gedragen als een kwajongen en hulp had moeten inroepen in plaats van zelf door een raam te kruipen en andere mensen een appelflauwte te bezorgen.’

Marieke veegde de lachtranen van haar wangen. ‘Dan kent Vincent je niet goed. Jij neemt graag de kortste weg en dat was in dit geval door het raam.’

Nell knikte. ‘Hij had de deur niet voor niets afgesloten. Ik wilde hem zo vlug mogelijk bereiken in de hoop...’ Hier stokte ze.

Marieke drukte haar hand even meelevend op Nells arm. ‘Ik begrijp het. Maar hierin staan we meestal machteloos.’ Ze stond op en hield zich vast aan een verticale stang in de tram. ‘We zijn er.’

Het klooster van de zusters van Sint Camillus was groot en oud. Het was gebouwd in neogotische stijl, met lange kloostergangen en een statige kapel met kleurige glas-in-loodramen waarin het lijden van Christus werd voorgesteld. De congregatie bestond uit een groot aantal nonnen die, buiten het internaat en de zorg voor de inwonende meisjes, ook instonden voor de zieken die thuis hun hulp en zorg konden gebruiken. Aan hun klooster was geen ziekenhuis verbonden zoals bij het klooster Sint Berlindus, maar de meeste Antwerpse congregaties zetten zich in om de zieken te verzorgen, zowel thuis als in de ziekenhuizen.

Toen ze de eetzaal binnenkwamen waar de geur van kruiden

en gebraden vlees door de lucht zweefde, beseften ze pas hoeveel honger ze hadden. Ze zochten hun vaste plaatsen op en zagen dat Bertien er al zat. Ze lachten naar haar en wuifden voor ze rustig op hun stoelen gingen zitten. De zusters van Sint Camillus regeerden met strenge hand en wilden dat hun pupillen de regels goed in acht namen. Een van deze regels was dat er in het klooster niet gerend werd. Alles moest rustig en sereen gebeuren. Ook praten onder het eten was streng verboden. Maar het gebed voor het eten was nog niet gezegd, en dus namen ze de vrijheid om toch zacht met elkaar te praten.

‘Zijn jullie er eindelijk? Ik zit hier al een eeuwigheid op jullie te wachten,’ fluisterde Bertien.

‘Nu overdrijf je toch,’ grinnikte Marieke. ‘Je kunt hier nog niet zo lang zitten, Bert. Je weet dat de zusters op discipline staan, en zelfs een halfuur te vroeg naar de eetzaal komen staat niet in hun woordenboek.’

‘Nou ja, je weet wat ik bedoel. Ik heb jullie gemist. Het is hier altijd zo stil zonder jullie. Bah, ik hou helemaal niet van het nachtwerk. Je valt ’s morgens om van de slaap en om twee uur in de namiddag word je geacht om op te staan om hier in het klooster te helpen met wassen, poetsen of thuis zieken te verzorgen, om dan na het eten weer naar het ziekenhuis in Berlindus te gaan, waar je heel de nacht met slechts één zuster als hulp voor een hele afdeling moet zorgen. Nee, het is echt zwaar en helemaal niet leuk. Geef mij de dagen maar, dan kunnen we tenminste ’s avonds nog eens bij elkaar komen om wat leuks te doen.’

Nell keek naar zuster Magdalena die de waterkannen op de tafel zette en wachtte tot ze haar rug naar hen had toegekeerd voor ze haar hand even meelevend op Bertiens schouder drukte. Het was ook een van de regels dat ze elkaar niet mochten aanraken, al deden ze dat natuurlijk wel als de nonnen het niet zagen.

‘De nachten zijn inderdaad zwaar, Bert, maar dat is nu eenmaal het lot van een verpleegster. Gelukkig is het nog maar één nacht,

en dan zit het er voor je op. In het weekend pakken de nonnen het over. Tot nu toe. Ik vrees echter dat het ons in de toekomst ook te wachten staat.'

Ze trok vlug haar hand terug toen ze zag dat de non zich weer omdraaide. Lichamelijk contact leidde enkel tot ontuchtigheid, volgens de nonnen. Natuurlijk wisten de jonge vrouwen wel beter. Zij kwamen uit een warm nest waar knuffelen en aanrakingen gelukkig wel konden en mochten. Maar hier moesten ze zich nu eenmaal aan de regels van het huis houden.

Marieke keek Bertien opmerkzaam aan. Ze zag dat ze kringen van vermoedheid onder haar ogen had. Ondanks het feit dat Bertien er groot en geblokt uitzag, was ze niet zo sterk als haar gestalte deed vermoeden. Haar lange blonde haar had ze in een knot op haar hoofd vastgezet, en haar wangen vertoonden normaliter twee rode blosjes. Maar vandaag waren de blosjes verdwenen en haar blauwe ogen leken uitgeblust. Ze zag er bleek en futloos uit. Ze had medelijden met Bertien, maar aan de andere kant viel het ieder van hen te beurt. Nachten waren nu eenmaal zwaar, maar het hoorde inderdaad bij het verpleegster zijn.

'Het viel vandaag voor Nell ook niet mee,' zei Marieke fluisterend. 'Een van de patiënten heeft zich in de verbandkamer van het leven beroofd. Zij heeft het ontdekt.'

'Nee toch!' Bertien draaide haar hoofd in Nells richting. 'Echt?'

Nell knikte. 'Meneer Claessens, die binnengekomen was met ernstige maagklachten.'

'Ik weet wie je bedoelt. Een aardige man. Hij heeft me verteld dat hij getrouwd was en vijf kinderen heeft.'

'Had,' verbeterde Marieke.

'Hij was nergens te vinden,' verklaarde Nell. 'Ik heb hem overal gezocht, tot ik de afgesloten deur opmerkte van de verbandkamer. Gelukkig stond het raam open en kon ik hem via het raam van de linnenkamer bereiken. Maar ik was te laat. Hij had zich opgehangen aan een haak in de muur. Hij moet dus echt wanhopig en

vastberaden zijn geweest. De arme man. Hij had gisteren gehoord dat de dokters niets meer voor hem konden doen. Hij was ten dode opgeschreven.'

'Menslief, dat is niet niks.'

'Zeg dat wel, Bert. Ik ben er behoorlijk van geschrokken. Zuster Vincent ging de familie op de hoogte brengen. Ik heb met hen te doen.'

'Is de politie er dan niet aan te pas gekomen? Het is toch geen natuurlijke dood?'

'Ik heb geen politie gezien, en daar heeft zuster Vincent ook niet over gesproken. Zuster Thérèse moest hem naar het mortuarium brengen. Ik veronderstel dat zuster Vincent wel het nodige zal doen. Gelukkig is dat onze zorg niet, maar het heeft me wel doen nadenken.'

'Nadenken? Waarover?'

'Over de geboden van de kerk. Zuster Vincent zei dat de man nu zou boeten omdat...'

Hun gefluister werd abrupt onderbroken door een getik op de tafel. Ongemerkt was de eetzaal volgelopen met nonnen en novicen, leerlingen van het eerste, tweede en derde jaar verpleegkunde en meisjes van veertien tot zeventien die de huishoudschool volgden aan het Rivierenhof. De eetzaal zat nu afgeladen vol, en het werd muisstil toen het gebed werd ingezet door een van de zusters.

De maaltijd verliep in stilte. Enkel het gerammel van bestek en het kloppen van water in een glas was hoorbaar.

Na het eten waren de meisjes blij dat ze niet hoefden te helpen met het afruimen van de tafels of met de afwas in de keuken. Dat was voor de novicen en de eerstejaars. Die tijd hadden ze zelf ook meegemaakt en ze waren blij dat die voorbij was.

Arm in arm gingen ze door de lange gang naar de slaapzaal. Ze hoefden niet bang te zijn dat iemand van de nonnen zou zien dat ze elkaar aanraakten. Die zaten nog in de eetzaal. In de slaapzaal konden ze nog heel even met elkaar praten voor Bertien de tram moest nemen naar het ziekenhuis.

‘Ik ben blij dat we morgen weer naar huis kunnen,’ zuchtte Marieke opgelucht toen ze met z’n drieën op Nells keurig opgemaakte bed neerploften. ‘Ik ben afgepeigerd en verlang naar een dag uitslapen. Elke dag tien uren in het ziekenhuis werken en daarna nog met de zusters een paar uurtjes mee op huisbezoek om daar de zieken te verzorgen... Het hakt er na al die dagen wel in.’

De anderen knikten instemmend.

‘Ik kijk er deze keer nog meer naar uit,’ reageerde Nell. ‘Mijn oudste zus Mia verwacht haar tweede kindje. Het kan er elk moment zijn. Bovendien is mijn broer Peter verloofd, en een paar weken terug is het woord trouwen gevallen. Ik ben benieuwd wanneer hun huwelijk zal doorgaan.’

‘O, wat spannend. Willen jullie ooit trouwen?’ vroeg Bertien.

Marieke knikte heftig. ‘Met Bart, en liefst zo vlug mogelijk.’

‘Weet je dat nu al?’ reageerde Nell. ‘Je kent hem nog maar een aantal maanden.’

‘Natuurlijk,’ reageerde Marieke vinnig en zeker van haar stuk. ‘Hij is de man van mijn dromen. De knapste, de mooiste, de liefste.’

‘Dan hoop ik dat hij hetzelfde over jou denkt.’

‘Hij zou eens moeten wagen om het niet te doen,’ grinnikte Marieke. ‘Nee, serieus, hij heeft me gezegd dat hij me het mooiste en het aardigste meisje vindt dat er bestaat. Zo lief van hem.’

‘Ik zie dat je alweer wegzweeft,’ lachte Bertien. ‘Nou, ik gun het je van harte en we wachten vol spanning om hem te zien.’

‘Ik zal volgende keer vragen of hij een foto voor me heeft. Dan kunnen jullie zelf zien hoe knap hij is.’

Bertien verlegde haar blik. ‘En jij, Nell?’

Nell dacht een ogenblik na. ‘Ik ben er nog niet uit of ik wil trouwen. Misschien vind ik wel niemand die bij me past. Of vindt niemand mij mooi en leuk.’

‘Je bent mooi, Nell, en aardig en lief, daar mag je niet aan twijfelen. Je denkt er dus niet aan om in het klooster te gaan?’

Nell keek Bertien vragend aan. ‘Waarom denk je dat?’

‘Omdat je geen uitgaanstype bent. Je bent meer zoals ik. Stil en ingetogen. Ik denk er sterk aan om in het klooster te gaan en me op die manier in te zetten voor de mensen.’

‘Ben je er dan toch eindelijk uit?’ vroeg Marieke. ‘Je hebt het er al meerdere keren over gehad, maar je bleef twijfelen.’

‘Nu niet meer. Ik heb met zuster Vincent gesproken. Als ik klaar ben met mijn studie, treed ik in als novice. Op die manier kan ik in het ziekenhuis blijven werken.’

‘Wat fijn voor je, Bert. Je hebt eindelijk de knoop doorgehakt,’ zei Nell opgetogen.

‘Ik ook,’ reageerde Marieke. ‘Ik wil trouwen en kinderen krijgen. Mijn moeder wilde na mijn geboorte geen andere kinderen. Daardoor heb ik me altijd alleen gevoeld. Ik wil dus kinderen. Liefst veel. Ik wil niet in mijn eentje achterblijven. Een man en een groot gezin, dat lijkt me heerlijk. Net zoals bij Nell thuis.’

Nell grinnikte. ‘Broers kunnen echt wel vervelend en luidruchtig zijn, Mar. Met mijn twee zussen en drie broers is het altijd wel een herrie bij ons. Misschien moet je wat meer op bezoek komen. Je zult daarna blij zijn om rustig in je eentje te zitten.’

Bertien stond op. Het was tijd om te vertrekken als ze haar tram niet wilde missen.

‘In ieder geval zal ik dolblij zijn als mijn dienst erop zit en ik naar huis kan,’ gaf ze nog mee. ‘Mijn jongere luidruchtige tweelingbroers neem ik er maar al te graag bij. Waarschijnlijk ga ik dit weekend niets anders doen dan slapen. Nou, vooruit dan maar. Mijn laatste nacht. Hopelijk overleef ik het.’

‘Wacht maar tot je een novice of non bent. Dan moet je dag en nacht klaarstaan. Ik zou er toch nog maar eens over nadenken als ik jou was,’ grijnsde Marieke.

‘Dan heb ik meisjes zoals jullie die me kunnen helpen en die ik aan het werk kan zetten,’ kaatste Bertien de bal terug. ‘Ik zal het dan heel wat makkelijker krijgen. Bovendien zullen mijn ouders in de wolken zijn als ik hun vertel dat ik besloten heb om in het klooster te gaan.’

Marieke lachte onbevangen. 'Ik ben ervan overtuigd dat je deze nacht zult overleven, Bert. Ik wens je alvast een fijn weekend toe als ik je morgen niet meer zal zien. Je zult vast wel slapen tot je naar huis vertrekt. Doe de groeten aan je ouders en je broers en maak hen gelukkig met je beslissing.'

Bertien knikte. 'Jullie ook veel plezier, meiden. Maak er een fijn weekend van en tot zondagavond. Dan staan we hier weer.'

Ze zwaaide nog even en verdween door de deur van de slaapzaal waar de bedden van de interne meisjes in twee rijen van tien uniform en netjes opgemaakt in de grote ruimte stonden. Naast elk bed was een klein nachtkastje te zien, en aan de andere kant stond een hoge, smalle kast waarin ze hun kleding konden opbergen. Aan de ene lange muurkant waren vier hoge ramen die uitkeken op de binnenplaats van het klooster. Aan de andere kant hingen twee kruisbeelden die het grote oppervlak van de witgeverfde muur wat braken.

Nu Bertien weg was, keken Marieke en Nell wat somber voor zich uit. Ze waren moe. Ze hadden vandaag amper kans gezien om te gaan zitten. Ze vonden dat zuster Thérèse overdreef en hen te hard liet werken. Daar zouden ze sterk van worden, had ze gezegd. Een verpleegster moest kunnen afzien. Alsof ze nog niet genoeg afzagen. Het zien van de onfortuinlijke man bleef bij Nell door haar hoofd spoken. Ook al was ze het gewoon om met de dood om te gaan, ze had het toch liever anders gezien.

'Ik zie verloskunde wel zitten,' flapte ze eruit.

'Vroedvrouw?' Marieke keek haar bedenkelijk aan. 'Ben je van plan om er nog een jaar extra aan te breien? Ik zal blij zijn dat dit jaar achter de rug is en ik geen studieboek meer hoeft te zien.'

Nell knikte op de eerste vraag. 'Het lijkt me zalig om te helpen bij een geboorte. In een ziekenhuis heb je vooral ziekte, pijn, operaties, amputaties, alle ellende bij elkaar. In het moederhuis is het anders. Daar gebeuren mooie dingen. Elke bevalling is een wonder, elke baby brengt vreugde en blijheid.'

‘Behalve als er iets verkeerd gaat,’ dempte Marieke haar verheerlijking. ‘Baby’s worden soms ook dood geboren, weet je, of de bevaling komt niet op gang zodat moeder en kind sterven.’

‘Dat kan. Maar dat zijn uitzonderingen. De meeste bevallingen lopen goed af, en het maakt me gelukkig om andere mensen gelukkig te zien. Ik ben ook niet van plan om dadelijk verder te studeren. Mijn ouders hebben al genoeg geld moeten ophoesten voor al die jaren internaat. Ik ga eerst een paar jaar als verpleegster werken om hen terug te betalen. Daarna kan ik nog altijd zien wat ik ga doen.’

‘Jij je ding, maar niet voor mij. Ik hoop zo vlug mogelijk met Bart te trouwen en dan zie ik wel wat mijn plannen zijn. Maar zeker niet verder studeren. Daar heb ik mijn buik van vol.’

Nell was te moe om hier verder op door te gaan. Ze zou zo in haar bed willen ploffen. Maar voor ze kon gaan slapen moesten ze nog met zuster Magdalena mee om enkele zieken thuis te verzorgen. Ze wilde ook nog graag haar boeken erbij nemen en wat studeren. Daarvoor moest ze eigenlijk naar de studeerruimte, maar daar mochten ze niet praten. Hier wel.

‘Vind je het erg dat ik hier nog wat studeer, Mar, voor we straks met zuster Magdalena mee moeten? Ik zal nadien geen fut meer hebben om een boek open te doen.’

‘Natuurlijk niet,’ geeuwde Marieke. ‘Eigenlijk zou ik dat ook moeten doen, maar ik heb nu al geen fut meer. Zou je het hardop willen voorlezen? Misschien steek ik er dan ook iets van op.’

Ze stond op en ging op haar eigen bed liggen dat naast dat van Nell stond. Ze stak haar handen onder haar hoofd en sloot afwach- tend haar ogen.

Nell nam een boek uit haar nachtkastje en begon de verschillende medicijnen op te noemen en de werking ervan. Ze was nog niet eens aan de volgende bladzijde toen ze Marieke lichtjes hoorde snurken.

Ze glimlachte en las in stilte verder. Het was zwaar, maar ze was toch blij om hier te zijn. Het was altijd haar droom geweest om mensen te helpen, om hun leed te verzachten en wonden te helen. Haar

studie als verloskundige zou het compleet maken. Het was haar roeping, ze zou het niet anders willen. Zelfs een onverwacht sterven zoals vandaag, kon haar er niet toe brengen om dit nobele beroep anders te bekijken. Ze besepte waarom die man het had gedaan en ze had er begrip voor. De gedachte dat hij daardoor in de hel zou belanden, wilde ze niet aanvaarden. God kon niet zo onrechtvaardig zijn. Dat wilde ze niet geloven.

Nell zet haar hart en ziel in om anderen te helpen, ondanks haar eigen hartzeer

Antwerpen, 1955. De negentienjarige Nell leert voor verpleegster in het klooster. Hoewel de zusters haar graag zouden laten intreden, heeft Nell haar twijfels. Ze besluit haar passie voor de verpleging te volgen en door te studeren voor verloskundige. Tijdens haar werk in het ziekenhuis ontwikkelt ze een speciale band met de charmante chirurg Koenraad. Wanneer Koenraad plots verdwijnt zonder afscheid te nemen, loopt Nells vertrouwen in de liefde een grote deuk op. Misschien is ze toch beter af in het klooster?

Anne-Marie Hooyberghs brengt haar dagen door met haar twee grote passies: schilderen en schrijven. Na enkele romans in een moderne setting heeft ze nu opnieuw een historische roman geschreven, waarin ze het kloosterleven in de jaren vijftig nauwkeurig optekent.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 925 5 NUR 342

9 789020 559255 >

www.romanserie.nl